

Az év szegedi sportolói Szopori Erika Fürjész István

A Délmagyarország szerkesztőségének sportrovata az idén is megszavazta a helyi sportközvéleményt, döntően, 1983-ban kik érdemlik meg Az év szegedi sportolója kitüntető címet. A napokban a Sajtóház klubjában bensőséges, baráti hangulatú ünnepségen adták át a serlegeket. A díjkiosztón részt vett Czifra Pál, a megyei pártbizottság, Illés Tóth István, a városi pártbizottság munkatársa, valamint Debreceny Pál, a Csongrád megyei TSH elnöke és Borbély András, a városi sportfelügyelőség vezetője.

Az év szegedi női sportolója: Szopori Erika (SZEOL AK, atléta, edzője: Kelemen Béla), 2. Hermanovszky Erzsébet (MHSZ Murena Szeged,

könyvüdvár), 3. Karkus Anna (Sz. Textilművek SE, kézilabdázó).

Az év szegedi férfisportolója: Fürjész István (SZEOL AK, cselgáncsozó, edzője: Kiss Endre), 2. Péter István (SZVSE, birkózó), 3. Balázs Mihály (SZEOL AK, súlyemelő).

Az év szegedi edzője: Nyári Sándor (DELEP SC, röplabda), 2. Kaszás Gábor (SZEOL AK, labdarúgás), 3. Benkő Gyula (SZVSE, birkózás).

Az év szegedi női csapata: SZEOL AK kosárlabda, 2. Sz. Textilművek SE, kézilabda, 3. DELEP SC, teke.

Az év szegedi férficsapata: DELEP SC röplabda, 2. SZEOL AK labdarúgás, 3. Sz. Volán SC kézilabda.

Erdekes „sportsorsót” járt végig már eddig is ez a húszéves, barna hajú lány. Tízéves korában önfeladten futkározott társaival a játszótéren, amikor *Halmai Emil*, a SZEOL AK egykori hosszútávfutójának szeme megakadt a jó mozgású kislányon. Kézen fogta és meg sem állt a Felső Tisza-parti pályáig. Először mezeli versenyeken indult több-kevesebb sikerrel, később pedig egy ideig az ötpróbát tekintette fő versenyszámnak. A SZEOL AK immár válogatott atlétanője jelenlegi edzőjében, *Kelemen Bélában* jó partnerre talált öt évvel ezelőtt. A tíz és száz kilométerekkel átdolgozott hónapok, évek nem múltak el nyomtalanul. Kiderült, hogy Erika nem akcelarált, hanem életkora egybeesik biológiai életkorával. A befektetett munka tehát lassan, de biztosan térült meg.

Mert megtért! Az idei országos felnőtt bajnokságon új utánpótlásúcscsal (57.98) nyerte a négy száz méteres gátfutást, a hétrőbajbajnokságon pedig a harmadik helyet szerezte meg, noha csak amolyan kiegészítő számnak tekintti ezt a sokoldalúságot és kitartást követelő erőpróbát.

Hogy miért pont a gátfutásnál kötött ki? Ime edzője véleménye:

— Tanítványom kétlábos gátas, s ez nem mindennapi adottság, méterekben kifejezőre jutó előny a riválisokkal szemben, ugyanis nincs törés gátközi futásának ritmusában. Egyébként nagyszerű emberi és versenyzői adottságokkal rendelkezik. Idei remeklése egy kicsit számomra is rejtély. A tavalyi idény betegsége miatt kimaradt, ennek ellenére több mint három másodperccel javult, tizenegy idej versenyének átlagidő-eredménye jobb, mint a tavalyi legjobbjá.

A sikereket, az országos bajnoki címet és csúcsot, a válogatott címeres mezét és a londoni Európa Kupán való részvételt, nem kapta ingyen. Évekig dolgozott értük keményen, fáradságot nem ismerve. Évfolyamtársaihoz hasonlóan ő is járhatna moziba, vagy diszkóba, hiszen ez a nádszálvékony lány — 172 centi magas, 53 kiló —, jó eséllyel pályázna dobogós helyezésre egy szépségversenyen is. Ő azonban inkább órákat tölt délelőtt és délután a salakon meg a futófolyosón — és atlétikai versenyeket nyer. Szabadijében pedig sokat tanul, ugyanis a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola elsőéves földrajz-testnevelés szakos hallgatója.

Akik ismerik állítják: hozzáállása, eltökéltsége ugyanolyan, mint a klubedzőjéé volt. Ja, hogy ki a klubedzője? *Kiss Endre*. Ugye ismerős a név?

A SZEOL AK női kosarasai

Létezése óta legnagyobb sikerét érte az idén tavasszal a SZEOL AK női kosárlabdacsapata: az 1982-83-as bajnokságban hatodikként végzett, kiérdemelve ezzel a vidék legjobbjá büszke címet. A napokban véget ért új bajnokság őszi időnyét is sikeresen zárták a kék-fejtek, csoportjukban negyedikek lettek, így januárban a „felsőházban”, azaz a legjobb tíz között folytatják.

Történt ez az utóbbi egy olyan „ervágás” után, melyet bármelyik csapat nehezen viselt volna el. A nyáron *Dorán* és *Molnár* eltávozott, *Verasztó*, aki azóta anyuka lett, nem állhatott az együttes rendelkezésére, ráadásul többen sérüléssel bajlódtak. Így előtérbe kerültek a fiatalok, mondhatni „csikócsapattal” vágott neki a SZEOL AK az őszi sorsozatnak. Akkor úgy látszott, szinte semmi esélye nincs a társaságnak a legjobb tízbe kerüléshez. Felismerve a lehetőségeket az edző, *Pungor Miklós* és játékosai — csak úgy, egymás között — mégis úgy határoztak, megpróbálják a lehetetlent.

Épült, épülgetett a csapat, s közben a fiatalok szárnypróbálgatása oly jól sikerült, hogy egymás után jöttek a nem várt győzelmek. Ezek után át kellett értékelni az előző elképzeléseket, a hogyan tovább kérdésére tétovázás nélkül kellett ésszerű választ adni önmaguknak.

A SZEOL AK NB I-es csapata. Állnak, balról jobbra: Zsemberi, Balázsik, Csonka, Oláh, Pungor Miklós vezető edző, Novákné, Tóth, Szederkényi, Kamenik, Guggolnak: Göndöcs, Palotás, Kocsondi, Lázár, Lengyel, Borgulya, Bánszky

A DÉLÉP SC férfi röplabdázói

Az utóbbi négy-öt évben nagy változások átalakulás ment át a csapat, amely az idén másodszor nyerte el a büszke címet. Amikor az új edző, *Nyári Sándor* átvette az együttes irányítását az NB II, 7. helyéről egy hatalmas ugrással azonnal az első osztály kapujában találta magát. Nagyszerű amatőr társaság jött össze, a játékosok hétről hétre egymásért, az eredményért küzdöttek. Az akkoriak közül *Petrét*, *Klemt*, *Pestit*, *Tihanyit* és *Lénártot* ma is ott találjuk a csapatban.

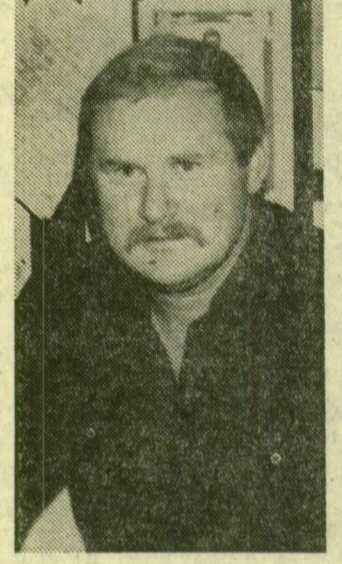
Petre Béla, a csapatkapitány évről évre — a társakkal együtt — képes volt megújítani jelenleg élete legjobb formájában játszók. Az NB I-be jutást az említett röplabdásokon kívül a mostani csapat egyik legképzettebb, igen technikás játékosa, *Katona János* is országlánrészt vállalt a sikerért azzal, hogy a kritikus pillanatokban színes egvénségével úgy tudott hatni társaira, hogy azok átlendüljenek a holtponton. A kitűnő kecskeméti „röplabdaiskolából” érkezett *Husza Péter* és *Nusser Elemér* Szegeden ért be igazán. Mindkettő fiatal, tehetséges, sokra hivatott, igazi sportember. Az egyszer már visszavonult, majd Szegeden szerencsét próbáló korelnök, *Arany János* a DÉLÉP SC-ben megújított, ma már extra teljesítményre is képes.

A *Tungram SC* elődiétől, a *Vasas Izzótól* az építőszökhöz igazolt *Berta Zoltán*

A DÉLÉP SC NB I-es csapata. Állnak, balról jobbra: Endreffy Lóránt technikai vezető, *Petre*, *Tihanyi*, *Arany*, *Nyári Sándor* vezető edző, *Nagy*, *Barta*, *Husza*, *Verba László* szakosztályvezető. Guggolnak: *Kérges*, *Lénárt*, *Csomba*, *Nusser*, *Katona*, *Pesti*

Nyári Sándor

„Röplabdát akarok csinálni!” — hangzott el közel négy éve *Nyári Sándor* szájából, amikor a DELEP SC-hez „igazolt”. Az év szegedi edzője címet másodsor elnyerő szakvezető — csapata eredménye a bizonyosság rá — állta a szavát. Olyannyira, hogy a nemrég befejeződött osztályozó NB I-es röplabdáit a „krémel” jelentő legjobbnak közé vezérelte.

Elmondása szerint borzalmas érzés volt annak tudatával ülni a kispadon az egy, mit egy, négy év munkáját minősítő sorsdöntő mérkőzésen, amit Nyíregyházzal játszottak. E hasábkok már megjelent a 130 percbe sűrűsödő dráma története, ami végül aláhúzta, helyesen mérték föl lehetőségeiket. Ott, a kényelmesnek aligha mondható ülőalkalmatosságon villant fel az edző emlékeztetében az ama már nagyon szépnek tetsző, az NB II 7. helyétől megtejt út, aminek végén két betorkolás várta őket, de az adott pillanatban még nem lehetett tudni, melyikre tér a csapat? Nem, mert akkor éppen a pokol tornácán jártak, hogy ez milyen közérzetet kölcsönöz? Aki volt már arrafelé, az tudja. Most már közjűk tartozik az edző és legénysége is. Abban a bizonyos harmadik játszmában a szakadékn szélén egyensúlyoztak, hogy aztán a „mennybe” menjenek. Szerencsésük volt? Lehet. Igen ám, csak hogy *Fortuna* általában a jókat segíti...

„Végtelenül boldog vagyok, hogy Szeged sportközvéleménye elfogadott bennünket. Ilyenkor úgy érzi az ember, adása azoknak, akik szívükbe zárták. Most megint nekünk kell lépniük, s mi lépnünk akarunk! Véleményem, semmi különös nem tettünk. Az edző kötelessége — azért tartják —, hogy legjobb tudása szerint segítse csapatát, a sportolónak meg az a dolga, hogy életvitelével, edzőmunkájával, a társakhoz való kötődésével mindig tetterre kész legyen, a mérkőzéseken pedig feszüljön meg a sikerért! Játékosaim mindezekben, de egybenekben is jó partnerek, kölcsönösen sokat köszönhetünk egymásnak.”

Nyári Sándor annak idején öt évig játszott a sportág hazai Mekkájában, a sokszoros bajnokcsapat Csepel SC-ben, ahol négyszer — mint az együttes negyedik-ötödik embere! — tagja volt az aranyérmes gardának. Az eddig történtek azt példázzák, bőségesen merített az ott töltött évek tapasztalataiból.

Az oldalt írták: Gyürki Ernő és Thés István, a fotókat Sipos István készítette